

РЕШЕНИЕ

№ 1386

гр. Пазарджик, 22.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПАЗАРДЖИК, VI ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и осми ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Николинка Н. Попова

при участието на секретаря Десислава Буюклиева
в присъствието на прокурора З. Б. И.
като разглежда докладваното от Николинка Н. Попова Гражданско дело № 20205220103440 по описа за 2020 година

Предявени са кумулативно обективно и субективно съединени иски с правно основание чл.4, пар.3 от ДЕС във вр.с чл.7 от КРБ във вр. с чл.2в, ал.1,т.2 от ЗОДОВ.

Делото е образувано по искова молба на К. А. Д. ЕГН ***** от град Пло** против Министерство на ** ЕИК ** с адрес за призоваване : гр. С** , ** съд – Пловдив БУЛСТАТ ** с адрес : гр. ** и Н С на Република България, с адрес : гр. С** с която са предявени кумулативно обективно и субективно съединени иски, с които се иска солидарно осъждане на ответниците да заплатят на ищеца следните суми : сумата от 6630.14 лв. , представляваща обезщетение за претърпени имуществени вреди и сумата от 3000,00 лв. , представляваща обезщетение за претърпени имуществени вреди и двете произтичащи от твърдяно нарушение на правото на Европейския съюз от страна на ответниците, като се претендира и законна лихва върху главниците , считано от датата на подаване на исковата молба и сторените по делото съдебно- деловодни разноски.

В исковата си молба ищецът излага обстоятелства, че е осъден да заплати суми за доставена топлоенергия в нарушение на разпоредби от правото на Европейския съюз и по-конкретно - в нарушение на изискванията, въведени с чл.13, т.1,т.2 и т.3 от Директива 2006/32/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 5 април 2006 г. относно ефективността при крайно потребление на енергия и осъществяване на енергийни услуги , съответно чл.9 от Директива 2012/27/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 25.10.2012г. относно енергийната ефективност. Твърди се, че консумацията на топлинна енергия, която му е начислена , е различна от реално консумираното количество такава , тъй като начисленията не са направени на база принципите, заложиени в чл.9 от Директива 2012/27/ЕС. В обстоятелствената част на исковата молба са изложени многобройни

съображения, които според ищеца обосновават неправилност на Методиката за дялово разпределение на топлинна енергия. Твърди се, че ищецът е осъден да заплати сума, която не е отговаряла на реално консумираната от него топлинна енергия, тъй като последната не е изчислена на база действителната консумация. По отношение на ответника Министерство на ** се твърди, че нарушенията са допуснати при приемането на т.6.1.3 от Методиката за дялово разпределение на топлинна енергия на сгради -етажна собственост по чл.61, ал.1 от Наредба 16-334 за топлоснабдяването, тъй като тя не отговаря на правото на Европейския съюз и на изискването на чл.13 от Директива 2006/32/ЕО, съгласно което крайните потребители на топлоенергия следва да заплащат само реално потребената услуга. Според ищеца възприетия с разпоредбата принцип, че количеството топлинна енергия Q_u , kWh, отдадена на сградната инсталация се разпределя пропорционално на отопляемия обем на имотите по проект, поражда за него задължение да заплаща топлинна енергия, която не е потребил. Твърди се, че ** съд-Пловдив не е отчел противоречието на националното законодателство с това на ЕС и по този начин е игнорирал правото на ЕС. Сочи се, че пред ОС-Пловдив е била налице нужда от отправяне на преюдициално запитване относно разпоредбата на чл.13 от Директива 2006/32/ЕО, съответно чл.9 от Директива 2012/27/ЕС и неотправянето е лишило ищеца от правата му, с оглед на което ОС-Пловдив следва да носи отговорност на причинените на ищеца вреди. По отношение на ответника - Н С на Република България оплакванията са, че не е транспонирано достатъчно ясно Директива №2006/32/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 5 април 2006 г. и Директива 2012/27/ЕС, както и не е приело мерки да преустанови прилагането на порочните правила на Приложение към чл.61 от Наредба №16-334 от 6 април 2007г за топлоснабдяването - „методиката за дялово разпределение“ чрез изменения в посочените закони, както и поради оправомощаването на министъра на икономиката и ** да определи метода за изчисляване на енергията за битова гореща вода и сградна инсталация. В уточнение на исковата молба сочи, че претенциите спрямо този ответник са по повод упражняване от него законодателна дейност. Ищецът твърди, че Министерство на ** е приело Наредбата за топлоснабдяване в противоречие с правото на Европейския съюз. Ищецът твърди, че ** съд -Пловдив е приложил създадените от административния орган норми макар същите да се конфронтират с разпоредбите на имащото предимство пред националното законодателство право на Европейския съюз, предвиждащи преки задължения на държавите членки. Сочи се в исковата молба, че е налице неразривна правна връзка между действията на ответниците, което обосновава солидарната им отговорност. Поддържа се, че те са осъществили деликтен състав като увреждането било съвкупен резултат от техните действия. Поради това ищецът предявява претенциите си за солидарно осъждане на ответниците съгласно чл.4, ал.2 от ЗОДОВ.

В срока по чл.131 от ГПК от ответника Министерство на ** е подаден писмен отговор, с който се оспорват предявените искове. Противопоставя се възражение, че количеството на топлинна енергия, отдадено от сградната инсталация се определя по зависимостта, разписана т.6.1.1. от Приложението към чл.61 ал.1 от Наредба №16-334/отм./тогава, когато клиентите от сградата не са избрали някой от останалите варианти, разписани в чл.63. Съгласно правилото на т.6.1.3 от Методиката за дялово разпределение количеството топлинна енергия отдадена от сградната инсталация се разпределя пропорционално на отопляемия обем на имотите по проект. С това правило са възпроизведени нормите на

чл.143 ал.5 във вр.с ал.1 и 2 от ЗЕ и чл.145, ал.3 във вр.с ал.2 от ЗЕ . В съответствие с тази законодателна уредба е разписана и т.6.1.3 от методиката за дялово разпределение. Относителните към текста на т.6.1.3 от методиката са правилата съдържащи се в чл.9 от Директива 2012/27/ЕС. Твърди се, че не е налице нарушение на общностното право и се моли исквете да бъдат отхвърлени.

В срока по чл.131 от ГПК от ответника ** съд-Пловдив е подаден писмен отговор, с който се оспорват исквете. Оспорват се твърденията на ищеца, че е осъден да заплати недължими суми, представляващи претърпяна от него вреда в резултат на извършено от съда нарушение на правото на ЕС, което се изразявало в неприлагане разпоредбите на същото, имащи превес пред националното законодателство както и в неотправяне на преюдициално запитване по СЕС. Твърди се, че предявените искове са неоснователни и като такива следва да бъдат отхвърлени. При условията на евентуалност, ако съдът счете, че исквете са основателни, се прави възражение за прекомерност на претенцията за неимуществени вреди и се моли тя да бъде уважена в справедлив размер, а досежно претенцията за имуществени вреди да се уважи само в частта, по отношение на която са налице елементите на фактическия състав на неправомерното увреждане.

В срока по чл.131 от ГПК от ответника Н С на Република България е подаден писмен отговор, с който се изразява становище ,че исквете са недопустими, тъй като националната ни уредба не предвижда възможност да бъде ангажирана отговорността на Нто С във връзка с осъществяване на законодателната му дейност , предвид особения характер на органа и извършваната от него дейност. Действията на Нто С във връзка със законодателната му дейност не подлежат на съдебен контрол.Процесуалната възможност за обсъждане на законосъобразността на неговите актове от различни от Конституционния съд правораздавателни юрисдикции в т.ч. националните съдилища е дефинитивно изключена. Исковите се оспорват и по основание като се възражава срещу твърдението , че Директива 2006/32/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 5 април 2006г относно ефективността при крайно потребление на енергия и осъществяване на енергийни услуги не е транспонирана точно. Противопоставя твърдение, че в Закона за енергийната ефективност / обн.ДВ бр.98/14.11.2008г, отм.ДВ бр.35 от 15 май 2015г./законодателят е въвел основните изисквания на Директивата и е разпределил компетентностите на отделните държавни структури, ангажирани с провеждането на политиката в областта на енергийната ефективност .Неоснователно е твърдението на ищеца, че с оправомощаване на министъра на икономиката и ** да определи метода за изчисляване на енергията за битова гореща вода и за сградна инсталация Нто С е нарушило правото на ЕС. Никъде в Директивата не съществува забрана в подобен смисъл. Разпоредбата на чл.13 , пар.2 от Директива 2006/32/ЕО и за отмяна на Директива 93/76/ЕИО та съвета и чл.10, пар.1 от директива 2012/27/ЕС трябва да се тълкуват в смисъл, че допускат национална правна уредба, която предвижда , че в сградите в режим на етажна собственост сметките за топлинна енергия за сградната инсталация се изготвят за всеки собственик на апартамент в сградата пропорционално на отопляемия обем на неговия апартамент/ според Решение на СЕС от 05.12.2009г по съединени дела C-708/17 и C-725/17. Моли се предявените искове да бъдат отхвърлени.

В проведените открити съдебни заседания, страните редовно призовани – чрез своите процесуални представители , както и чрез депозиран писмени молба и

писмени защиты излагат подробни доводи по съществото на спора. Представителят на РП Пазарджик, иска от съда да уважи исковите претенции като основателни .

По делото е постъпила молба от ищеца с правно основание чл. 214 ал.1 ГПК за изменение на иска за претендирани имуществени вреди чрез увеличение на неговия размер, като в последното по делото заседание , съдът е допуснал исканото изменение и след това процесуално действие претенциите за обезвреда се поддържат така : за обезщетение за претърпени имуществени вреди в размер на 3306,85 лв. и за обезщетение за неимуществени вреди в размер на 5100,00 лв.

Настоящият съдебен състав, като съобрази събрания и приобщен по дело доказателствен материал – в съвкупност и поотделно, на основание чл. 12 и чл. 235, ал. 2 от ГПК, приема за установени следните **фактически положения**:

Безспорно е по делото, че ищецът К. А. Д. е собственик на жилище в сграда в режим на етажна собственост в гр. Пловдив и това жилище е снабдено с централна отоплителна система, проектирана и изградена заедно със строителството на блока. Същото така не е спорен и факта , че Топлинната енергия (ТЕ) се доставя от дружеството - доставчик на ТЕ „Е**я“ ЕАД (ЕВН).Тези факти се установяват и от заключението на допуснатата съдебно- икономическа експертиза / т.1 на стр. 267 /

По искане на ищеца направено в доказателствената част на исковата молба по реда на чл. 192 ал.1 ГПК от третото неучастващо по делото лице – РС – Пловдив са изискани копия от ч.гр.д. № 948 / 2013 г. и гр. Д. № 7444/2013 г. – двете по описа на РС- Пловдив и според писма вх. № № 20942 / 43 / 09.11.2021 г. и приложените разпечатки от деловодната програма, двете съдебни дела са унищожени поради изтичане срока на съхранение в цялост, ведно с постановените съдебни актове.

Предвид липсата на оспорване или доказателства установяващи нещо друго и като взема предвид данните съдържащите в посочените по-горе деловодни разпечатки , съдът приема за установено и следното : Със Заповед № 574/22.01.2013 г., постановена по ч. гр. д. № 948/2013 г. по описа на ПлРС, ищецът К. А. Д. е задължен в производство по чл. 410 ГПК да заплати на ЕВН следните суми: главница в размер на 1369,83 лв., представляваща стойността на доставената топлинна енергия за периода 01.05.2010 г. - 30.04.2012 г.; 182, 61 лв. - обезщетение за забавено плащане на главницата за периода 01.08.2010г. - 20.01.2013 г., законната лихва върху главницата от подаване на заявлението - 21.01.2013г. до окончателното плащане на вземането, както и разноските в заповедното производство в размер на 131,05 лв. Ищецът Д. е подал възражение по чл. 415 ГПК в срок и по указания на съда заявителят ЕВН е предявил иск по чл. 422 ГПК за заплащане на посочените в заповедта по чл. 410 ГПК суми.

Образувано е било гражданско дело № 7444/2013 г. на Районен съд . На 24.06.2013 г. ищецът подава писмен отговор против исковата молба на ЕВН. В хода на производството съдът е допуснал изслушване на съдебно- техническа и съдебно- счетоводна експертизи по въпроси поставени в доказателствената част на исковата молба , а по искане на ответника Д. е дал възможност за събиране на доказателства от дружество за дялово разпределение по реда на чл. 192 ГПК, допуснато е изслушване на тройна СТЕ , както и събиране на гласни доказателства чрез разпит на едни свидетел посочен от ответника. С Решение № 3039 от

15.07.2014 г. по гр. д. № 7444/2013 г., Районен съд - Пловдив е уважил предявения установителен иск изцяло, а именно: приел е съществуването на вземания на ищеца против ответника Д. за сумите :1369,83 лева, главница за периода 01.05.2010 г. - 30.04.2012 г., и мораторна лихва в размер на 182,61 лева за периода 01.08.2010г. -20.01.2013г. Ответникът по това дело К. Д. е осъден да заплати разноски в размер на 783,46 лв., представляващи сбор от следните суми: 31,05 лева - внесена държавна такса в заповедното производство, 100 лева - разноски за юрисконсултско възнаграждение в заповедното производство, 73, 74 лева - довнесена държавна такса в исковото производство, сумата от 240,00 лева - разноски за съдебно-техническа и съдебно- счетоводна експертизи и сумата от 338, 67 лева - разноски за юрисконсултско възнаграждение по делото. Ответникът Д. е осъден да заплати и 99 лв. разноски за вещо лице.

Не е спорно, а и според разпечатката от деловодната програма на унищоженото дело, решението е обжалвано от Д., като с Решение № 2220 от 22.12.2014 г. по в. гр. д. № 2953/2014 г. на ** съд - Пловдив, VIII г. с., решението на първоинстанционния съд е потвърдено. С разпореждане 2312/ 15.01.2015 г., съдът в заповедното производство по ч.гр.д. 948/ 2013 г. по описа на ПлРС е постановил да се издаде изпълнителен лист за сумите присъдени със заповедта за изпълнение/ без присъдените в исковото производство суми/.

За изясняване на спора по настоящото дело, съдът е приел и допуснал изготвяне на съдебно- икономическа експертиза и допълнителна такава, от заключенията на които се установява, че по издаден против ищеца Д. изпълнителен лист, Е**я е образувало изп. п. № 20178240407704/2017 по описа на ЧСИ К. П., като според експерта, задълженията на Д. към момента на завеждането на делото / 20.01.2015 г. са в размер на 1369,83 лв. главница, 182,61 лв. лихва, 783,46 лв. разноски / 31,05 лв. ДТ, 100,00 лв. юрисконсултско възнаграждение, 73,74 лв. довнесена държавна такса, 240,00 лв. съдебно-технически експертизи, 338,67 лв. възнаграждение на юрисконсулт/ и 200,00 лв. юрисконсултско възнаграждение във въззивното производство по гр.д. № 2953/2014 г. на ПлОС. Тъй като в хода на изпълнителното производство са постъпили плащания, вещото лице дава заключение, че към настоящия момент дългът на ищеца се равнява на сумата в размер на 7885,58 лв. / главница, изтекли лихви и разноски./ В допълнителното заключение, вещото лице сочи, че към датата на образуване на изпълнителното производство задълженията само по процесните дела на ищеца пред ЧСИ са в общ размер от 2885,45 лв., като определя и размера на дълга към 17.10.2021 г. / изготвяне на експертизата / в размер на 2825,40 лв. след включване на изтекли лихви и приспадане на събрани от длъжника суми в общ размер от 1251,30 лв. Общо според експерта / при сумиране на двете суми – платени и оставащи конкретно по изпълнителния титул / ИЛ/ сумата се равнява на 4076,70 лв.

В последното по делото заседание ищецът е представил писмено доказателство, според което образуваното против ищеца изпълнително производство 20198240402495 по описа на ЧСИ с рег. № 824 е приключено, поради обстоятелството, че длъжникът Д. е внесъл сумата по изпълнителния титул, с което е изпълнил задължението, като събрани таксите и разноските по изпълнителното производство. Дължимите суми са били изплатени на вискателя Е**я. По делото е представено писмено доказателство / л.376/, според което във връзка със воденото въззивно производство по обжалване на първоинстанционното ерешение по гр.д. № 7444/2013 г., ищецът Д. е внесъл по сметка на ПлОС държавна такса в размер на 52,40 лв.

Допусната е съдебно-техническа експертиза, заключението по която е прието по настоящото дело. Вещото лице Б. К. дава заключение, че Методиката за дялово разпределение на топлинна енергия в сгради - етажна собственост, приета на основание чл.61, ал.1 от Наредба № 16-334/ 06.04.2007 год. за топлоснабдяване позволява точно отчитане на реално потребената топлинна енергия за отопление и БГВ от собствениците или ползватели на самостоятелни обекти (жилища, ателиета, гаражи, магазини и др.) в сградата .

Фирмите за дялово разпределение използват лицензирани софтуерти съставени въз основата на методиката и използват данни от съвременни измервателни средства монтирани в имотите на клиентите и Абонатните станции. Според вещото лице Методиката за дялово разпределение на топлинна енергия в сгради - етажна собственост, приета на основание чл.61, ал.1 от Наредба № 16-334 / 06.04.2007 год. за топлоснабдяването е приложена правилно при определяне на дължимата цена от / 1369.83 лв. за доставена топлинна енергия до жилището на ищеца през отчетните периоди, за които са водени образуванияте срещу него дела - ч.гр.д. № 948/2013 г. на ПРС, гр.д. № 7444/2013 г. на ПРС и въз. гр.дело № 2953/2014 г. на ** съд Пловдив и е издаден Изпълнителен лист № 650/19.01.2015 г. от РС Пловдив. За процесния период 01.05.2010 г.- 30.04.2012 г., Бруната България, ООД е извършвала дяловото разпределение - ежемесечно, и изготвяла уравнителни сметки.Пак според това заключение, доставчикът на топлинната енергия ЕВН „България Топлофикация“ ЕАД гр. Пловдив е остойностил действително потребената топлоенергия след уравнителните сметки на 31.07.2012 год. от 12. 4555 MWh по цени определени от ДКВР за процесния период на стойност 1 289.23 лв. В издадените 24 броя данъчни фактури е включена и стойността на „Услугата дялово разпределение“, която е в размер на 80.60 лв. Експерта е посочил в своето заключение, че методиката е приложена правилно от фирмата за дялово разпределение „Бруната България“ и дава възможност за реално отчитане на потребената топлинна енергия в имота на ищеца.

Във връзка с приетото от съда оспорване на заключението по тази експертиза е допусната допълнителна такава от ВЛ Н. С., заключението по която също е прието по делото. По време на огледа на вещото лице в абонатната станция /АС/ на сграда етажна собственост /СЕС/ е констатирало, че отчетът на температурата на топлоносителя се извършва с термометри от показващ тип. Същите са разположени правилно и целесъобразно.При достигане на топлоносителя в случая вода до абонатната станция /АС/ започва процес на отдаване на топлинна енергия /ТЕ/ от първичният кръг на АС, идващ от топлоцентралата на доставчика на ТЕ към вторичният кръг на АС, която приема доставената ТЕ и започва процес на транспортиране на ТЕ до абонатите. При протичане на този процес температурата на топлоносителя, в случая вода, започва да се понижава. В същото време с отделянето на ТЕ и понижаване на температурата на водата, започва и процес на повишаване на температурата на въздуха във всички помещения до и през ,които се транспортира топлоносителя /вода/. Съгласно чл.58, ал.1 от Наредба №16-334 от 2007 г. за топлоснабдяване /НТ/, количеството топлинна енергия за технологични разходи в топлопреносните мрежи с топлоносител вода и водна пара а отчетен период, се определя като разлика между количествата топлинна енергия, измерени при производителя и при клиентите,а съгласно чл.58. ал.2 от НТ количеството топлинна енергия за технологични

разходи в абонатната станция са за сметка на топлопреносното предприятие при клиенти, ползващи топлинна енергия за битови нужди. Количеството се определя от топлопреносното предприятие чрез:техническата характеристика на абонатната станция по данни на производителя;изчисление или топлотехническо изпитание. Съгласно чл.4.1 от Методиката за дялово разпределение на ТЕ в сгради етажна собственост, технологичните разходи се коригират към осреднените температурни условия за отчетният период по зависимостта: $Q_{m.o.} = n \times q_{a.c.H'} \{ t_{cp.} + t_{2cp.} - 2 \times t_n / 84 + 45 - 20 \}$. Заключение на експерта след съответните изчисления е , че с понижаване на температурата на почвата на дълбочина 1.25 м се увеличават технологичните разходи в АС.Съгласно чл.49 ал.4 от НТ/2007 г. за топлоснабдяване налягането и температурата се измерват с манометри и термометри. Вещото лице е посочило начина за определяне на проектната мощност и инсталационната мощност съгласно чл.63, ал.2 от Наредба № 16-334 от 06.04.2007 г. за топлоснабдяването (Изм. - ДВ, бр. 94 от 2013 г., в сила от 01.06.2014 г., изм. относно влизането в сила - ДВ, бр. 99 от 2013 г., в сила от 15.11.2013 г.) , като даденото от него заключение е , че съгласно чл.63, ал.2, а, б, в , г, д от НТ, не се отчита в инсталираната мощност, мощността на неработещите отоплителни тела.В приложение № 1 към заключението вещото лице е представило таблица за съотносителността на няколко различни размера алуминиеви радиатори, които са често ползвани. Тази справка изразява различните мощности, отдаващи едни и същи радиатори при различна температура на топлоносителя и околната среда.Вещото лице дава заключение,че разликите в мощността на различните алуминиеви отоплителни тела, следва се залага при изчисление на потребената ТЕ, като мощността на отоплителните тела да се коригира при изчисления на действително инсталирана мощност от топлинният счетоводител по данни от доставчика на ТЕ. Същото става с лицензиран софтуер.Според вещото лице в методиката към НТ и формулите в нея, които се ползват за изчисления на различни компоненти и части от доставената, потребена и разпределена ТЕ, няма такава, в която да има заложили директно и едновременно температурна разлика във вътрешната отоплителна инсталация на отопляваната сграда. В методиката към НТ - чл.6.1. е предвидено , че количеството топлинна енергия за отопление включва количествата топлинна енергия, отдадена от сградната инсталация, топлинната енергия, отдадена от отоплителните тела в общите части и топлинната енергия, отдадена от отоплителните тела в отделните имоти. В чл.6.1.1. от методиката към НТ (доп. - ДВ, бр. 58 от 2007 г., изм. - ДВ, бр. 45 от 2009 г., изм. - ДВ. бр. 94 от 2013 г., в сила от 01.06.2014 г., изм. относно влизането в сила - ДВ, бр. 99 от 2013 г., в сила от 15.11.2013 г., изм. - ДВ. бр. 74 от 2019 г., в сила от 01.10.2019 г.), количеството топлинна енергия Q_u , kWh, отдадена от сградната инсталация, се определя от лицето по чл. 139, ал. 1 ЗЕ, извършващо дяловото разпределение,/ топлинният счетоводител /по определена формула. В тази формула законодателят е приел, че 19°C е задължителната средна температура, до която да се загреят помещенията в отопляваните сгради, тъй като съгласно Наредба №15 на МРРБ от 2005 г., приложение № 12 от нея, както и съгласно БДС CR1754 и БДС EN15251, изчислителната температура на усещане в жилищни сгради е в диапазона 19-22°C, в стълбищни клетки и коридори 10-20°C. Тоест това е температура, която трябва да се постигне в жилищната сграда през отоплителният период.

За изясняване на спора от фактическа страна по делото са събрани гласни доказателства. Свидетелката Руслана К.ова Д.а твърди, че ищецът е неин баща и проблемите

му с Топлофикация започнали още през 2006 г., тъй като той в един дълъг период от време бил в чужбина , но продължавали да му пристигат сметки макар, че в апартамента му не живеел никой. През 2013 г. срещу него било заведено съдебно дело, но те решили да не плащат сумата , която им искат неправомерно и да се борят за справедливост. Бащата на свидетелката се явявал лично в заседанията, а на някои от тях се явявала неговата дъщеря като упълномощено лице. По повод на тези дела ищецът много се притеснил, много отслабнал. Ползвали съдействие и от адвокати, но ищецът подготвял сам документите, които да представи по делото. Писали писма и до Министерство на **, Прокуратурата, КЕВР и всички възможни инстанции. Ищецът участвал в протести пред сградата на РС-Пловдив, участвал и в предавания по телевизия СКАТ . Участвал и в други медии, като давал интервюта. Ищецът продължавал да се интересува от проблемите с Топлофикация, още повече , че започнали да ги притесняват и от ЧСИ със заплахи, че ще им вземат имуществото., а това касало вече цялото семейство. Ищецът смятал, че е бил осъден въз основа на документ с невярно съдържание, тъй като по делото имало документ , че те не са осигурили достъп до апартамента и това не отговаряло на истината. Другият разпитан по делото свидетел Михаил Христов Алексиев поддържа, че се запознал с ищеца в сградата на съда в Пловдив, тъй като и той имал сходен проблем със задължения към Топлофикация. Ищецът споделял , че преживява голяма несправедливост понеже отишъл с цялото си семейство в чужбина , никой не се отоплявал в апартамента и въпреки това бил осъден за заплащане на топлоенергия. Ищецът бил дълбоко наранен от липсата на справедливост и обективност от тези действия на ЕВН. На няколко пъти двамата участвали в протести по този повод – пред сградата на съда в Пловдив и в София. Ищецът споделял, че е писал жалби до много институции, като от някои от тях получавал само формални отговори. И сега ищецът още не се отказвал да се бори, макар, че през изминалите 15-16 години отслабнал много.

По делото са представени и други писмени доказателства , които обаче съдът не подлага на анализ , тъй като същите са или неотнормирани към настоящия правен спор/ например представените съдебни решения на ПЛРС и на ПЛОС , касаещи друг ответник/ или пък се отнасят до съдебна практика на СЕС , с която съдът може да се запознае и самостоятелно.

При така установената фактическа обстановка, настоящият съдебен състав достига до следните правни изводи:

Предявените иски подлежат на разглеждане от гражданския съд – по аргумент от § 6, ал. 2 ПЗР на ЗИД на ЗОДОВ /ДВ, бр. 94/2019 г./, като намират своето правно основание в чл. 4, § 3 ДЕС. Правото на ЕС не предвижда процесуални правила, по които да се разгледа искът за обезщетение за вреди от нарушение на правото на ЕС. Редът е предоставен на националния законодател съгласно принципа на процесуална автономия съгласно чл. 19, § 2 ДЕС, който принцип се ограничава от принципа на равностойността и принципа на ефективността. В решение № 60271 от 22. 02. 2022 г. по гр. д. № 4776/2016 г. на ВКС, III г. о., при съобразяване на принципите на равностойност и ефективност, е дадено разрешението, че исковите, обхванати от преходното правило на § 6, ал. 2 ЗИД на ЗОДОВ, подлежат на разглеждане по реда на ЗОДОВ, като специалната уредба на този закон е приложима при очертаване безвиновния /обективен/ характер на отговорността и при определяне, че искът се завежда срещу органа, чиито актове или действия са причинили

вредите /съгласно чл. 7, ал. 1 ЗОДОВ органът, допуснал нарушение на съюзното право, от което са произтекли вреди, е легитимиран в процеса като процесуален субституент на държавата/.

В националното ни законодателство - чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ е предвидено , че държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност, както и за вредите, причинени от действието на отменени като незаконосъобразни или обявени за нищожни подзаконови нормативни актове, а съгласно разпоредбата на чл. 2в, ал. 1, т. 2 от ЗОДОВ, държавата отговаря за вредите причинени от достатъчно съществено нарушение на правото на Европейския съюз. Разпоредбата на чл. 4, ал. 1 от ЗОДОВ предвижда, че държавата и общините дължат обезщетение за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо от това дали са причинени виновно от длъжностното лице.

Фактическият състав на отговорността на държавата за вреди по чл. 2в, ал. 1, т. 2 от ЗОДОВ включва нарушена правна норма на правото на Европейския съюз, която да предоставя права на частноправните субекти; нарушението да е достатъчно съществено и да съществува пряка причинно-следствена връзка между нарушението и претърпяната вреда. Реализирането на отговорността на държавата е обусловено от кумулативното наличие на всеки от елементите от състава на отговорността/така Решение на СЕС от 19.11.1991 г. по съединени дела C-6/90 и C-9/90 решение от 25 ноември 2010 г. по дело Fus, C-429/09, т. 47, решение от 9 декември 2010 г. по дело Combinatie Spijker Infrabouw-De Jonge Konstruktie и др., C-568/08, т. 87, решение от 14 март 2013 г. по дело Leth, C-420/11/.

В случая ищецът сочи конкретни нарушени правни норми – чл. 13 от Директива 2006/32/ЕО относно ефективността при крайното потребление на енергия и осъществяване на енергийни услуги , респективно чл. 9 от Директива 2012 / 27/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 25.10.2012 г. относно енергийната ефективност , за изменение на директиви 2009 / 125/ЕО и 2010 / 30/ЕС и за отмяна на директиви 2004/8/ЕО и 2006/ 32/ЕО , както и на чл. 17 и чл. 47 от Хартата за основните права на Европейския съюз и на съдебна практика на СЕС.

Според приетото от СЕС / например в решението му по дело Milena Tomasova, C-168/15, т. 20 и т. 23/ принципът на отговорност на държавата за вреди, причинени на частноправните субекти вследствие на нарушения на правото на Съюза, за което носи отговорност държавата, е приложим и когато въпросното нарушение произтича от решение на национална юрисдикция, която се произнася като последна инстанция, при наличието на посочените по-горе материално правни предпоставки. Съдът е приел, че това се налага предвид съществената роля, която изпълнява съдебната власт за защита на правата, които частноправните субекти извеждат от правните норми на Съюза, и обстоятелството, че юрисдикция, която се произнася като последна инстанция, по дефиниция представлява последната инстанция, пред която те могат да предявят правата, предоставени им от тези правни норми.

Действително в настоящия случай не е спорно , че в хода на заповедно

производство по ч.гр. д. № 948/ 2013 г. по описа на ПлРС против ищеца е издадена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК, с която е бил осъден да заплати на топлофикационно дружество определени суми за ползвана ТЕ, а именно – стойност на доставена топлинна енергия за периода 01.05.2010 г. до 30.04.2012 г. ведно с лихва за забава и разноски. В това производство ищецът е подал възражение в срок и след получени от съда указания, заявителят е предявил в срок иск по чл. 422 ГПК, по който е образувано гр.д. № 7444/2013 по описа на ПлРС. В исковото производство съдът е събрал доказателства и е постановил съдебно решение, с което установителните искове на топлофикационното дружество са били уважени, като с решение по гр. д. № 2953/2014 г. по описа на ПЛОС, първоинстанционното решение е било потвърдено и не се спори, че окръжният съд е действал като последна инстанция по това дело, тъй като решението не е подлежало на касационен контрол. Т.е. в случая е постановено решение на съдебен орган, който се е произнесъл като последна инстанция, поради което попада в приложното поле на чл. 2в ал.1 т.2 ЗОДОВ.

По делото съдът е изискал от ПлРС да представи посоченото по-горе дело, ведно с приложени към него, въззивно дело образувано във връзка с обжалване на съдебното решение, както и да представи частното гражданско дело, по което е издадена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК, но тези доказателства не са събрани, тъй като нормативно определения срок за съхранение на тези дела е изтекъл и същите са били унищожени, ведно с постановените по тях актове.

В настоящото производство с оглед разпределението на доказателствената тежест, съдът не би могъл да приеме за доказани твърдените от ищеца доводи, за допуснато от ответника ПЛОС нарушение на нормите на ЕС в посоченото по-горе съдебно решение. На първо място делата са били унищожени на законово основание и този въпрос не е спорен, поради което съдът не би могъл да отнесе непредставянето им като процесуално поведение, което да се тълкува във вреда на ответника ПЛОС. Ищецът по настоящото дело е разполагал с процесуални способности, тези писмени доказателства да бъдат събрани своевременно /например в производство по обезпечаване на доказателствата по чл. 207 ГПК / или пък да представи копие поне от съдебните решения, с които разполага тъй като е страна по делата, но това не е сторено. В същото време следва да се вземе предвид, че по настоящото дело не е спорен и факта, че въззивният съд в посоченото решение е изложил съображения за приетата за установена фактическата обстановка по делото, обсъдил е относимите за правилното решаване на спора доказателства, анализирал ги е във връзка с възраженията на страните и въз основа на това е изложил правни изводи. В мотивите си решаващият състав е дал отговор на важните и съществени въпроси, относими към решаване на делото. Несъгласието на страната с изводите на съда не основава незаконосъобразност на посоченото съдебно решение под формата на нарушение на правото на Европейския съюз.

От правото на справедлив процес, установено с текста на чл. 6, § 1 ЕКЗПЧОС и еквивалентът му по чл. 47 ХОПЕС, произтичат няколко основни права, като настоящият състав на съда, намира, че нито едно от тях не е накърнено с постановеното въззивно решение на ** съд Пловдив. Гаранциите, които посочените норми от правото на ЕС предоставят на частноправните субекти са процесуални. Те се свеждат до възможността лицето да се обърне към съд и да представи своите доводи и доказателства, а съдът да има нужната компетентност да разгледа спора по същество и да се произнесе по неговата фактическа и правна страна. Правото на справедливо правораздаване и на достъп до съд,

включват възможността всяка страна да може да представи твърдения си и да ангажира доказателства, да се противопостави на доводите на другата страна и да оспори неблагоприятните за нея доказателства, а решаващият съд следва да направи надлежно проучване на доказателствата и твърденията на страните. Решението следва да бъде в достатъчна степен мотивирано, така че страните по делото да получат ясен отговор на своите аргументи.

В процесния случай, в исковата си молба ищецът оспорва именно изложените от ОС доводи, мотивирали го да вземе своето решение, но възможността му да оспори тези мотиви сочи, че всички установени процесуални гаранции са предоставени на ищеца и той не е бил лишен от достъп до справедлив и безпристрастен съд. Ищецът е получил решение по съществото на материалния си спор, като изходът от делото е ирелевантен за фактическия състав по [чл. 2в ЗОДОВ](#), тъй като гаранциите на правото по [чл. 6, § 1 ЕКЗПЧОС](#) са процесуални, а не материалноправни. Ищецът е реализирал процесуалното си право и е подал въззивна жалба, по която е образувано въз. гр.д.№2953/2014 г. и в която жалба подробно е изложил своите доводи. Такива са твърденията и на ищеца изложени в настоящата искова молба. Въззивна инстанция се е произнесла съобразно с нормативно установената си компетентност и в съответствие с действащото в Република България законодателство, регламентиращо достъпа до въззивно обжалване. В исковата молба се твърди и не се оспорва, че от решаващия състав на ПЛОС са изложени подробни мотиви, както по отношение на възраженията за реално потребление на ТЕ и нарушение на чл. 13 от Директива 2006/32/ЕО на ЕП и СЕС, но така също и по всички доводи на въззивния жалбоподател.

В производството по ангажиране на отговорността на национална съдебна юрисдикция за нарушения на общностното право, не се извършва преразглеждане и пререшаване на спора, който е решен с влязлото в сила съдебно решение. Оплакванията относно изхода на процеса пред националния съд: че фактите по делото са преценени неправилно или че националният закон е интерпретиран неправилно от съдилищата са ирелевантни - в този смисъл и решението по делото *Brualla Gomez de la Torre v. Spain*. В производството като процесното не се извършва преценка за наличие на фактически и правни грешки на съдилищата - § 28 от решението по делото *Garcia Ruiz v. Spain*.

С оглед изложеното по-горе липсва твърдяното в исковата молба нарушение на чл. 47 от ХОПЕС по отношение на правото на „ефективна съдебна защита“, и „равенство на страните в процеса“, като, като част от справедлив процес. Ответникът в този процес /ищецът по настоящото дело/ е упражнил надлежно правото си на достъп до съд, заявявайки всички свои възражения по предявения против него иск и по които е получил решение по същество. Упражнил е и правото си на обжалване, поради което всички процесуални гаранции на [чл. 6, § 1 ЕКЗПЧОС](#), [респективно чл. 47 ХОПЕС](#) са спазени. Съдът е длъжен да разгледа и реши, а не да уважи всяка молба за защита и съдействие, [респективно](#) – да уважи всички възражения на страните в производството.

Настоящият състав не констатира данни и за допуснато нарушение от страна ОС на чл. 17 от Хартата на основните права на ЕС /идентично с правото по [чл. 1, т. 1 от Протокол № 1 към ЕКЗПЧОС](#)/, а именно с решението си ОС да е засегнал правото на „мирно ползване на притежанията“, от ищеца.

Съгласно тази разпоредба всяко физическо или юридическо лице има право мирно да се ползва от своята собственост. Никой не може да бъде лишен от своята собственост, освен в интерес на обществото и съгласно условията, предвидени в закона и в общите принципи на международното право. При спазване на принципа на пропорционалност, ограничения могат да бъдат налагани само ако са необходими и ако действително отговарят на признати от Съюза цели от общ интерес или на необходимостта да се защитят правата и свободите на други хора.

В настоящия случай решението на ПЛОС, с което съдът в рамките на своята компетентност се е произнесъл относно законосъобразността на съдебното установяване на дължимост на суми към топлофикационното дружество - не създават непропорционална намеса в правото на собственост на ищеца. Аргументи за допуснати нарушения на правото на Съюза в този смисъл не могат да се изведат и поради факта, че настоящият състав не разполага с решението на ПЛОС и не може да изложи по-конкретни съображения в тази посока.

В цитираното производство по подадена от жалбоподателя въззивна жалба, с оглед на посочените по-горе обстоятелства / унищожаване на делата / не се установява същият да е направил до съда искане за преюдициално запитване до съда на ЕС.

В националното ни право задължението за отправяне на преюдициално запитване по граждански дела е дефинирано в чл.629 от ЕПК, където в ал.3 е предвидено, че съдът, чието решение не подлежи на обжалване, винаги отправя запитване за тълкуване, **освен когато отговорът на въпроса произтича ясно и недвусмислено от предишно решение на Съда на Европейските общности или значението и смисълът на разпоредбата или акта са толкова ясни, че не будят никакво съмнение.** Настоящият съдебен състав приема, че като служебно не е отправил преюдициално запитване/ твърдения и доказателства за обратното липсват по делото / Пловдивският ** съд не е допуснал нарушение, довело до неправилно тълкуване на норма от правото на ЕС, в резултат на което ищецът да е претърпял вреди.

Безспорно е, че Директива 2006/32/ЕО е транспонирана във вътрешното право, като правилното тълкуване на нормата на чл.13 от Директива 2006/32/ЕО, транспонирана в националното ни право е §3 от ДР на ЗЕЕ (ДВ, бр. 98 от 14.11.2008 г. - отм.), се потвърждава от постановеното по-късно Решение от 05.12.2019 г. на СЕС по съединени дела C-708/17 и C-725/17, образувани по преюдициални запитвания на Районен съд - гр. Асеновград и Софийски районен съд, както и от доказателствата за прекратената наказателна процедура против Р България за неправилно транспониране на чл.13 от Директива 2006/32/ЕО. В своето решение СЕС приема, че **Член 13, параграф 2 от Директива 2006/32/ЕО** на Европейския парламент и на Съвета от 5 април 2006 година относно ефективността при крайното потребление на енергия и осъществяване на енергийни услуги и за отмяна на Директива 93/76/ЕИО на Съвета и член 10, параграф 1 от Директива 2012/27/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 25 октомври 2012 година относно енергийната ефективност, за изменение на директиви 2009/125/ЕО и 2010/30/ЕС и за отмяна на директиви 2004/8/ЕО и 2006/32/ЕО, **трябва да се тълкуват в смисъл, че допускат национална правна уредба, която предвижда, че в сградите в режим на етажна собственост сметките за топлинна енергия за сградната инсталация се изготвят за всеки собственик на апартамент в сградата „пропорционално на отопляемия обем на**

неговия апартамент.“ Настоящият съдебен състав приема, че като не е отправил преюдициално запитване, Пловдивският ** съд не е допуснал нарушение, довело до неправилно тълкуване на норма от правото на ЕС, в резултат на което ищецът да е претърпял вреди, тъй като за решаващите състави нормата е била толкова ясна, че не е събудила никакво съмнение и постановените от тях решения съответстват на тълкуването на нормата от европейското право, дадено от СЕС в цитираното решение от 05.12.2019 г. При тези данни липсват основания за да се приеме , че за решаващия състав нормата е била толкова неясна , че да е събудила някакво съмнение.

Неоснователно е и твърдението на ищеца , че съдът не е бил длъжен да не прилага формулата по т.6.1.1, тъй като тя противоречи на чл.13 от Директива 2006/32/ЕО и не отразявала реално потребеното от ищеца количество ТЕ, поради което исковите претенции на топлофикационното дружество следвало да бъдат отхвърлени изцяло. Към момента на постановяване на решения на ПлОС ЗЕ и формулата по т.6.1.1 от Наредба № 16-334/2007 г. (отм.), заедно с Методиката, са били част от действащото законодателство в Р България и поради това - задължителна за органите на съдебната власт. Тази норма не е била отменена или обявена за нищожна с решение ВАС, поради което се счита за приложимо нормативно законодателство за този период, с което съдът се е съобразил.

По изложените съображения, настоящият съдебен състав намира , че предявените осъдителни икове за солидарно осъждане на ответника ОС- Пловдив се явяват неоснователни , тъй като липсва един от елементите на безвиновната отговорност за обезвреда – противоправност. Липсата на един от елементите от фактическия състав влече неоснователност на иска по отношение на този ответник в неговата цялост и съдът не дължи излагане на мотиви по въпросът за наличието или липсата на останалите елементи от фактически състав – вредите и причинната връзка. По аргумент за неоснователност на главните претенции на отхвърляне подлежат и акцесорните такава по чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

По предявените икове за солидарно осъждане на срещу Министерство на ** и Н С на РБългария по чл. 2в, ал. 1, т. 2 ЗОДОВ, съдът намира ,че тези претенции са процесуално допустими с оглед изложените в исковата молба твърдения за накърнени права на ищеца, а по същество настоящият съдебен състав приема следното.

В исковата молба се твърди, че двамата ответници отговорят поради това , че в резултат на последователните действия на Нто С, което не е транспонирало в достатъчна степен ясно Директива 2006/32/ЕО и е оправомощило Министъра на икономиката и **/ сега Министъра на ** / да определи правилата за разпределение на топлинната енергия , които е приел Наредбата за топлоснабдяване в противоречие с правото на ЕС – са причинили на ищеца имуществени и неимуществени вреди , пряко произтичащи от неправомерните им действия и актове.

— За исковия период, касаещ възникване на задълженията на ищеца към топлофикационното дружество / 01.05.2010 г. – 30.04.2012 г. / правоотношенията свързани е централизираното топлоснабдяване на сгради в режим на етажна собственост и разпределението на разходите за ТЕ между собствениците на самостоятелни обекти в тях, са уредени в националното ни право посредством Закона за ** и Наредба № 16-34/06.04.2007 г. за топлоснабдяването (отм.).

Европейското право относимо към настоящия казус е Директива 2006/32/ЕО , чиито

срок за транспониране е 17.05.2008 г., с изключение на разпоредбите на член 14, параграфи 1, 2 и 4, за които датата на транспониране следва да бъде не по-късно от 17.05.2006 г. Директива 2012/27/ЕС е със срок за транспонирането до 5 юни 2014 г., съгласно чл.28 от нея.Ето защо в настоящия спор приложение може да намери единствено разпоредбата на чл.13 от Директива 2006/32/ЕО.Цитираната разпоредба задължава държавите-членки да гарантират, че доколкото това е технически осъществимо, финансово обосновано и пропорционално спрямо потенциалните енергийни спестявания при крайните потребители на електроенергия, природен газ, централно топлоснабдяване и/или охлаждане и гореща вода за битови нужди, ще осигуряват индивидуални измервателни уреди на конкурентни цени, които точно **отчитат реално консумираното количество** енергия от крайния потребител и **осигуряват информация** относно действителното време на използване.

Освен това малко преди процесния период е било постановено Решение № 5 от 22.04.2010 г. на КС по к. д. № 15/2009 г., относно твърдение за противоречие на чл. 153 ал. 1 и ал.6 ЗЕ с чл. 19 ал. 2 от Конституцията.В това решение КС е приел , че „...**заплащането на отдадената от сградната инсталация топлинна енергия не е резултат от реалното ползване или неползване на топлинна енергия от собствениците и носителите на вещни права. То следва от факта, че сградната инсталация е обща част по предназначение, от която никой не може да се откаже, и че е изградена по предварителен проект, поради което и плащането се извършва съразмерно на отопляемите обекти по проект. След обстоен анализ на относимите национални норми , КС е приел , че Разпоредбите на чл. 153 ал. 1 и 6 ЗЕ не противоречат на чл. 19. ал. 2 от Конституцията. Отчел е факта, че част от собствениците не желаят и не ползват топлинна енергия за отопляване на индивидуалните си имоти, с което нарушават правилното функциониране на инсталацията за топлинна енергия в сградата, защото тя е проектирана по начин за ползване на топлинна енергия от всички съсобственици. Приел е обаче, че това право не може да бъде развито до степен да се счита, че тези собственици не следва да заплащат за топлинна енергия, защото освен собственици и титуляри на вещни права на конкретни имоти те са съсобственици на сградната инсталация и на общите части в сградата и следва да поемат припадащата им се част от разходите за топлинна енергия, свързани е тях. Приел е, че в тази хипотеза гражданите имат правото да преустановят подаването на топлинна енергия към имотите си, но те остават потребители на топлинна енергия за общите части на сградата - етажна собственост, и на отдадената от сградната инсталация, която също е обща част, тъй като обективно получават в имотите си част от топлинната енергия, отдадена от хоризонталните и вертикалните топлопроводи на сградната инсталация, поради което и не е налице пълна липса на потребление на топлинна енергия.**

С Решение от 05.12.2019 г. на СЕС по съединени дела С-708/17 и С-725/17, образувани по преюдициални запитвания на Районен съд - гр. Асеновград и Софийски районен съд, СЕС приема: 1) **Член 27 от Директива 2011/83/ЕС на Европейския парламент** и на Съвета от 25 октомври 2011 година относно правата на потребителите, за изменение на Директива 93/13/ЕИО на Съвета и Директива 1999/44/ЕО на Европейския парламент и на Съвета и за отмяна на Директива 85/577/ЕИО на Съвета и Директива 97/7/ЕО на Европейския парламент и на Съвета във връзка с член 5, параграфи 1 и 5 от Директива 2005/29/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 11 май 2005 година

относно нелоялни търговски практики от страна на търговци към потребители на вътрешния пазар и изменение на Директива 84/450/ЕИО на Съвета, Директиви 97/7/ЕО, 98/27/ЕО и 2002/65/ЕО на Европейския парламент и на Съвета, и Регламент (ЕО) № 2006/2004 на Европейския парламент и на Съвета („Директива за нелоялни търговски практики“), **трябва да се тълкува в смисъл, че допуска национална правна уредба, която предвижда, че собствениците на апартамент в сграда — етажна собственост, присъединена към система за централно отопление, са длъжни да участват в разходите за топлинна енергия за общите части на сградата и за сградната инсталация, въпреки че индивидуално не са поръчвали доставката на отопление и не го използват в своя апартамент** и 2) **Член 13, параграф 2 от Директива 2006/32/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 5 април 2006 година относно ефективността при крайното потребление на енергия и осъществяване на енергийни услуги и за отмяна на Директива 93/76/ЕИО на Съвета и член 10, параграф 1 от Директива 2012/27/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 25 октомври 2012 година относно енергийната ефективност, за изменение на директиви 2009/125/ЕО и 2010/30/ЕС и за отмяна на директиви 2004/8/ЕО и 2006/32/ЕО, трябва да се тълкуват в смисъл, че допускат национална правна уредба, която предвижда, че в сградите в режим на етажна собственост сметките за топлинна енергия за сградната инсталация се изготвят за всеки собственик на апартамент в сградата пропорционално на отопляемия обем на неговия апартамент.**“

Ищецът в настоящото производство твърди, че потребителите следва да заплащат единствено действително потребената от тях топлинна енергия, като информация за това каква е тя следва да им се предоставя своевременно. Поддържа, че Директива 2006/32/ЕО не е транспонирана в достатъчна степен ясно, с което обосновава отговорността на ответника Н С.

В тази връзка настоящият състав намира, че отново следва да се вземе предвид откритата процедура за нарушение от 22.03.2013 г. на Европейската комисия с уведомително писмо до Българското правителство - за неправилно транспониране в националното законодателство на чл.13, §1 и §2 от Директива 2006/32/ЕО във връзка именно с оплаквания, подобни на оплакванията на ищеца за липсата на законови мерки в жилищата на потребителите на ТЕ да се монтират индивидуални измервателни уреди и относно твърдения за неясни сметки във фактурите за потребена ТЕ. В писмената позиция представена пред ЕК от българското правителство е обяснено, че Министерът на икономиката и **/ сега Министър на **/ е приел Наредба № 16-334/2007 г., която определя реда и техническите условия за топлоснабдяване, за оперативно управление на топлоснабдителната система, за присъединяване на производители и клиенти към топлопреносната мрежа, за разпределение, прекратяване на топлоснабдяването и спиране на топлоподаването. В Приложението към чл. 61 от Наредба № 16-334/2007 г. се предвижда следното : т.6.1.3 Количеството топлинна енергия, $Q_{\text{и}}$ отдадена от сградната инсталация, се разпределя пропорционално на отопляемия обем на имотите по проект, т.6.2.1 Количеството топлинна енергия $Q_{\text{об}}$ (обща части) се разпределя между потребителите, пропорционално на отопляемия обем на имотите по проект.Посочено е, че при използването на отоплителната инсталация на дадена сграда възникват разходи за отопление (загуби по тръбите, отопление на обща части и др.), независещи от индивидуалното потребление на отделния клиент. Тези разходи се разпределят между отделните ползватели на базата на твърди критерии-обема на

жилищата (mD).Цитираните по-горе текстове на приложението към Наредбата определят начина на разпределение на разходите за отопление на общите части и от сградната инсталация (разходи, независещи от индивидуалното потребление) пропорционално на обема на жилището (м3).Определящото при формирането на сметката за топла вода на отделния клиент е отчетеното количество топла вода по водомер в жилището. На това количество (чрез специфичния разход за загряването на 1 м3 вода) съответства топлинна енергия, която е в пряка зависимост от индивидуалното потребление. В тази връзка е разпоредбата на чл. 69, ал. 1 Наредба № 16- 334/2007 г., съгласно която количеството топлинна енергия (за БГВ), определено по член 68, се разпределя между потребителите въз основа на изразходваните от тях количества гореща вода. Българското правителство е посочило, че в Р България инсталациите за БГВ се присъединяват към топлопреносната мрежа чрез абонатни станции по смесена схема - приложение 1. Измерването в абонатната станция се извършва чрез топломер, чийто показания дават информация за топлинната енергия, потребена за отопление и БГВ. За неотоплителния сезон същият топломер, съвместно с общия водомер пред подгревателя за БГВ, се използва при определянето на специфичния разход за подгряване на 1 м3 вода. Този специфичен разход се използва за базов през отоплителния сезон за определяне на количеството топлинна енергия за БГВ. В този смисъл Правителството заявява, че констатацията на Европейската комисия **относно разпределянето и фактурирането на топлинната енергия за топла вода са неоснователни**. В същата позиция е посочено, че в изпълнение на чл. 386 от ЗЕ, чл. 45 от Наредба № 16-334/2007 г., чл. 38, ал. 3 и 4 от ЗЕЕ и чл. 5, ал. 1 и ал. 2 от ЗЗП, топлофикационните дружества, в ежемесечните фактури на всеки титуляр - собственик на имот, предоставят изчерпателна информация за: началното, крайното показание на топломера, периода на фактуриране и доставената топлинна енергия по топломера; началното, крайното показание на водомера пред подгревателя за битово горещо водоснабдяване (БГВ) и количеството на водата, отчетена по този водомер; технологичните разходи на енергията в абонатната станция; енергията за разпределение; енергията за подгряване на водата за БГВ, за дните е топлоподаване; общата енергия за отопление за сградата; общата енергия за сградната инсталация; общата енергия за отопление на имотите; пълния отопляем обем на имота по проект; пълния отопляем обем на сградата; прогнозния дял за имота от общата енергия за отопление на имотите, определен от фирмата за дялово разпределение.Освен това в чл. 155, ал. 1 от ЗЕ е предвидено, че клиентите на топлинна енергия в сграда - етажна собственост, заплащат консумираната топлинна енергия по един от следните избрани от тях начини: 1. на 10 равни месечни вноски и две изравнителни вноски; 2. на месечни вноски, определени по прогнозна консумация за сградата, и една изравнителна вноска; 3. по реална месечна консумация.

След отговора на Българското правителство до Комисията, през 2015 г. наказателната процедура е прекратена със заключение, че цитираните норми от Директива 2006/32/ЕО **са правилно транспонирани**. При тези данни настоящият съдебен състав приема за неоснователни изложените от ищеца доводи , тъй като към процесния период чл.13, §1 и §2 от Директива 2006/32/ЕО са били правилно транспонирана в националното ни право в Закона за ** и Наредба № 16-334/2007 г. и националната правна уредба по тези въпроси не противоречи на норми на европейското право.

Ищецът поддържа още, че формулата за изчисление на потребената ТЕ съгласно

чл.6.1.1 от Методиката през периода 01.05.2010 г до 30.04.2012 г. не е давала възможност да бъде изчислено вярно реалното количество потребена ТЕ. В този период е действала зависимостта (формулата), приета с Наредба № 16-334 от 6.04.2007 г. за топлоснабдяването, но в редакцията преди изменението ѝ с Наредба за изменение и допълнение на Наредба № 16-334 от 2007 г. за топлоснабдяването, обн., ДВ.бр.94/13 г. Тази формула е променена от Министерството на ** с изменението на Наредбата, обнародвано в ДВ.бр.94/13 г., с което освен, че се дава пояснение на числото 0,15, се променя и един от параметрите във формулата по т.6.1.1 от Методиката, като параметърът $Q_{пр}$ - общата проектна мощност - за отопление на сградата, kW се заменя с параметъра - $Q_{дим}$ - действително инсталирана мощност на отоплителните тела в сградата за отчетен период, kW . Определение за понятието „Проектна мощност на отоплителната инсталация“ се съдържа в §1, т.13а от ДР на Наредбата и според него това е мощността на вътрешната отоплителна инсталация, определена с инвестиционния проект на сградата. Замяната на параметъра $Q_{пр}$ - общата проектна мощност - за отопление на сградата, kW с параметъра $Q_{дим}$ - действително инсталирана мощност, е логична, тъй като е честа практиката при строеж първоначалният проект да претърпи изменения в процеса на строителство, в резултат на което може да има несъответствие между проектната и инсталираната мощност, а това би означавало, че **изчислението по формулата до изменението ѝ от 2013 г.** би могло да доведе до неточности, които биха намерили отражение при фактурирането на сумите за отдадена и съответно потребена ТЕ. Освен това за пръв път с изменението от 2013 г. се пояснява числото 0,15 във формулата, а това означава, че преди 2013 г. е било неизвестно за потребителите значението на това число, заложено в зависимостта от издателя на подзаконовия нормативен акт. Очевидно административният орган е осъзнал пропуските, допуснати в предишната формула, и е предприел действия да ги поправи, макар че преценявайки законосъобразността на формулата по т.6.1.1. от Методиката след изменението ѝ от 2013 г., в **своето Решение № 4777/13.04.2018 г. ВАС** е приел, че отделеното количество топлинна енергия от сградната инсталация зависи от много параметри, вкл. от площта на сградната инсталация, от температурата на водата в тръбите, от температурата на околната на тръбата среда, от скоростта на движението на водата, от вътрешния и външния диаметър на тръбата и материала от който е направена и др., но не е могъл да направи извод, че с оспорената зависимост са взети предвид и са отчетени всички параметри, относими към количеството топлинна енергия, отдадена от сградната инсталация в сграда - етажна собственост, което е довело до **отмяната на формулата в този вариант.** При тези данни, изводът който следва да се приеме е **,че формулата в т.6.1.1 от Методиката, действала през периода 01.10.2009 г. - 31.10.2012 г., не е позволявала изчисляване и фактуриране на действително отдадената и потребена топлинна енергия от сградната инсталация в сграда етажна - собственост и в този смисъл приложението ѝ не е водело до изпълнение на изискването на чл.155, ал.2 ЗЕ.**

Съдът намира за неоснователно възражението развито в писмения отговор от процесуалния представител на Министерството на ** (МЕ), че съгласно чл.63, ал.2, т.2, б.“е“ от Наредба № 16-343/2007 г. (отм.) общото С на етажната собственост може да вземе решение по кой измежду четири варианта следва да се определя топлинната енергия, отдадена от сградната инсталация, като в чл. 63, ал. 7 от същата Наредба било прието, че при липса на решение на общото С на етажната собственост за избор на един от вариантите

по ал. 2, т. 2, буква „е“ топлинната енергия, отдадена от сградната инсталация, се определя от лицето по чл. 139б, ал. 1 ЗЕ, съгласно т. 6.1.1 от приложението, но избор от ОС на етажната собственост в сградата на ищцата не е направен. Тази възможност е въведена с изменението на Наредбата, обнародвано в бр.93/2013 г. на ДВ, но този период е извън обхвата на исковата претенция. За релевантния период от време такава възможност не е била предвидена в Наредбата и абонатите не са имали право за избират различен метод на отчитане на потребената ТЕ.

Приетото по-горе налага извод, че само зависимостта /формулата/ в Методиката приета с Наредба № 16-334 от 6.04.2007 г. в т.6.1.1, противоречи на чл.13, §1 от Директива 2006/32/ЕО по изложените по-горе съображения. Това не се отразява на извода за правилно транспониране на Директивата в ЗЕ и останалите разпоредби на Наредба № 16-334/2007 г. и за липсата на противоречие на националното право с цитираната Директива. Независимо от това обаче следва да бъде ангажирана обективната отговорност на държавата за това, че е допуснала в подзаконов нормативен акт да бъде формулирана разпоредба, противоречаща на правото на ЕС.

Относно солидарната отговорност на ответниците Н С и Министерство на **.

Държавата отговаря за вредите от нарушаване на правото на Европейския съюз, когато нарушението е достатъчно съществено, като за нейната отговорност е без значение от поведението /действие или бездействие/ на кой от нейните органи са причинени вредите. За отговорността по ЗОДОВ вината е без правно значение, т. е. отговорността за вреди е обективна. Когато нарушението е извършено умишлено или при неполагане на дължимата грижа, само това е достатъчно то да бъде квалифицирано като "достатъчно съществено"; но това не означава, че полагането на дължимата грижа изключва отговорността на държавата. Нарушението може да бъде квалифицирано като "достатъчно съществено" и въпреки полагането на дължимата грижа: когато държавният орган няма право на преценка, нарушената норма е ясна и прецизно формулирана, при неизпълнение на задължението за отправяне на преюдициално запитване и др.

Съгласно чл. 74 от Конституцията Нто С е постоянно действащ орган, който осъществява своята дейност чрез народни представители, които имат право на законодателна инициатива /чл. 87, ал. 1 от Конституцията/. В тази връзка съдът следва да съобрази дадения отговор на един от правните въпроси в решението по гр. д. № 5165/2016 г. на ВКС, IV г. о. Същият е в смисъл, че отговорност на НС съгласно чл. 5, ал. 4 от Конституцията на РБ е съответствието на приетите закони с правото на ЕС и другите международни договори, ратифицирани по конституционен ред, обнародвани и влезли в сила за Р България, които са част от вътрешното право на страната, като тази отговорност го легитимира като процесуален субституент на държавата по искове за вреди от нарушаване на правото на ЕС, произтичащо от приемането и поддържането на национален закон, който се претендира да противоречи на правото на ЕС.

В настоящото съдебно решение, съдът е изложил доводи относно своите изводи, че в случая приложимата Директива 2006/32/ е правилно транспонирана в ЗЕ и Наредбата, като в текст от приетата към Наредбата методика от МЕ е допуснато противоречие с акт на европейското право. В този смисъл съдът приема, че в настоящото производство не се установява наличието на законодателна дейност на ответника Н С, която да представлява

съществено нарушение на правото на ЕС. Приетата с Наредба № 16-334/2007 г. Методика за изчисляване на топлинната енергия е била издадена от Министъра на икономиката и ** - безспорно в рамките на неговата компетентност и затова настоящият съдебен състав намира, че липсва основание да се приеме, че НС носи пряка отговорност за несъответствието на подзаконов нормативен акт с актовете на ЕС. Не може да се ангажира отговорността на ответника НС и за неупражнен контрол или за непредприемане на мерки за преустановяване прилагането на посочените норми от подзаконовия нормативен акт, тъй като НС е приела законодателство / в което акта на европейското право е транспониран правилно / и по този начин в рамките на своята компетентност е определило законовата рамка на едни пошироки обществени отношения. С това този ответник е създал общи правила, които гарантират върховенството на правото на ЕС. Самият законодател е разграничил правомощията на отделните органи ангажирани с провеждането на държавната политика в **, като определянето на правилата за топлоснабдяването да са изцяло в правомощията на изпълнителната власт / чл.4 ал.2 ЗЕЕ /.

Съгласно чл. 84 т.7 от Конституцията, Нто С създава, преобразува и закрива министерства по предложение на министър – председателя, но съгласно чл. 108 ал.3 от Конституцията, министрите ръководят отделните министерства, освен ако Нто С не реши друго. Когато вредите са причинени от действията или бездействията на няколко държавни органи искът за обезщетение може да бъде предявен против всички или някои от тях, при условията на солидарност, тъй като се касае до една отговорност на един и същи правен субект-Държавата. / [Решение № 72 от 21.04.2020 г. на ВКС по гр. д. № 2377/2019 г., IV г. о.](#) /

В случая по изложените по-горе съображения ответниците Нто С на Република България и Министерство на ** не следва да носят солидарна отговорност, тъй като Наредба № 16-334/06.04.2007 г. за топлоснабдяването / ДВ бр. 34/24.04.2007 г. / е издадена, съгласно параграф 9 от Преходните и заключителните разпоредби на основание чл. 125 ал.3 от Закона за ** от Министъра на икономиката и ** / преобразувано с решения на Нто С в Министерство на **/. Понастоящем ответникът Министерство на ** е провoприемник на Министерство на икономиката и **, като съответният министър осъществява същите функции, които е имал и при издаването на противоречаща на правото на ЕС норма / касаеща посочената по-горе част от Методиката към приетата Наредба/. Съгласно чл. 42 от ЗАдм, министерството е администрация, която подпомага дейността на министъра и е юридическо лице на бюджетна издръжка, а последният е приел Наредбата за топлоснабдяване и методика към нея, част от която е в противоречие с право на ЕС. Съдът намира, че съществуването на правна норма, противоречаща на правото на ЕС и прилагането ѝ в един сравнително продължителен период от време, от което за значителен брой лица настъпват преки неблагоприятни последици, представлява достатъчно съществено нарушение на правото на Европейския съюз, поради което Държавата в лицето на ответника Министерство на ** следва да носи отговорност за нанесени вреди. Исковата претенция за солидарното осъждане за репариране на такива вреди от ответника Н С – се явява неоснователна и като такава следва да бъде отхвърлена, ведно с акцесорната за присъждане на лихва за забава. При тези данни съдът намира, че не следва да обсъжда направеното при условие на евентуалност възражение от процесуалната защита на ответника НС – за изтекла погасителна давност на вземанията, тъй като претенцията е неоснователна на друго основание.

От събраните по делото доказателства-писмени и гласни, съдът намира за доказано, че вследствие на допуснато от ответника Министерство на ** противоправно поведение / осъществено с допуснато съществено нарушение на акт от европейското право / ищецът е претърпял неимуществени вреди, които се изразяват в това, че същият в продължителен период от време бил силно притеснен , отслабнал, безпокоял се е за бъдещето си, силно накърнено е било чувството му за справедливост. Това го мотивирало да постави проблема си на обществено достойние, като в защита на своите права е предприел действия за довеждането му до знанието на широк кръг от хора в усилията му за постигане на лична и обществена справедливост. Писал писма до различни институции, чувствал се лично ангажиран с проблема за реалното начисляване на ползвана енергия и превърнал този проблем в лична своя кауза. Освен това сигнализирайл за проблема различни институции и органи на власт, но от никой не получил помощ. Участвал и в протести пред съдебните палати. Съдът намира , че тези психически и емоционално неприятни преживявания на ищеца съставляват доказани неимуществени вреди , които са в пряка причинно-следствена връзка с поведението на ответника МЕ, изложено по-горе в решението. Съдът намира, че справедливото обезщетение, което може да репарира тези болки и страдания е в размер на 3 000,00 лв., като в този смисъл иска за присъждане на обезщетение за неимуществени вреди следва да бъде уважен в този размер, ведно със законната лихва считано от датата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане на дължимата сума. Над този размер исковата претенция се явява недоказана, тъй като по делото не се събраха доказателства за претърпени болки и страдания , репарирането на които да изисква обезщетение в претендиращия след увеличението размер, поради което над размера от 3000,00 лв. до размера от 5100,00 лв. исковата претенция се явява неоснователна и ще следва да бъде оставена без уважение.

Основателна е претенцията на ищеца за обезщетяване на претърпени имуществени вреди в общ размер на 3306,85 лв. / така както се претендира след допуснатото изменение на нейния размер/, тъй като без допуснатото в подзаконов нормативен акт / Методика като приложение на Наредба / нарушение на право на ЕС , ищецът не би претърпял тези вреди. Вещото лице в своето неоспорено от страните заключение / основно и допълнително / посочва , че към датата на образуване на изпълнителното производство задълженията само по процесните съдебни дела за задълженията на ищеца към топлофикационното дружество пред ЧСИ са в общ размер от 2885,45 лв. , като определя и размера на дълга към 17.10.2021 г. / изготвяне на експертизата / в размер на 2825,40 лв. след включване на изтекли лихви и приспадане на събрани от длъжника суми в общ размер от 1251,30 лв. По делото е представено писмено доказателство , според което към датата на последното по делото заседание, ищецът е заплатил изцяло присъдените по изпълнителния титул/ ИЛ/ суми , както и лихви , такси и разноски - т. е. до момента доказаните плащания от ищеца, които се намират в причинно-следствена връзка с процесното задължение се равняват на сумата в общ размер от 4076,70 лв. Затова исковата претенция за репариране на имуществени вреди следва да бъде уважена изцяло в претендиращия размер от 3306,85 лв., ведно със законната лихва считано от датата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане.

Относно съдебно-деловодните разноски:

При този изход от делото, претенцията на ответниците ОС – Пловдив и Н С за

присъждане на съдебно-деловодни разноси сторени в хода на настоящото производство следва се уважи на основание чл. 10 ал.4 ЗОДОВ. Съгласно чл. 32, т. 3 ГПК, юридическите лица могат да осъществят процесуалното си представителство по пълномощие чрез свой служител - лице, което е с тях в трудово или служебно правоотношение, при условие, че той има юридическо образование и правоспособност, независимо от характера на заеманата от него длъжност - „юрисконсулт" или друга. Според чл.78, ал.8 ГПК, в хипотеза на благоприятен за тях изход на спора, в полза на юридическите лица се присъждат като разноси възнаграждение на юрисконсулт, чийто размер се определя от съда. Видно от гореизложеното, за процесуалното представителство по чл. 32, т. 3 ГПК е ирелевантно каква е заеманата от упълномощения служител длъжност, стига същият да има юридическо образование. Ето защо, при благоприятен за страната-юридическо лице изход на спора, свързаната с представителството от юрисконсулт отговорност по чл. 78, ал. 8 ГПК за разностите - възнаграждение в размер до максимално предвидения в чл. 37 от ЗПрП за юрисконсулт, следва да намери приложение по аналогия на закона /чл.46, ал.2 ЗНА/ и в случаите, когато представителството е осъществено не от юрисконсулт, а от друг служител с юридическо образование, в която хипотеза също се заплаща възнаграждение на пълномощника за конкретното дело, а заплащането от юридическото лице на дължимото по трудовото или служебно правоотношение възнаграждение е ирелевантно за отговорността за съдебноделоводните разноси./в този смисъл Определение № 163/05.03.2014 г. т.д. № 2638/2013 г. ВКС; Определение № 218/08.04.2015 г. ч.гр.д. № 2510/2014г. ВКС, ЗГО, Определение № 510/26.10.2017 г. по ч.гр.д. № 2346/2017 г. на ВКС, 4ГО/. Затова в полза на ответниците ОС и НС следва да се присъдят такива разноси, които на основание чл. 25 ал.1 НЗПП те да се определят в размер на по 200,00 лв. за всеки един от тях , като се съобрази правната и фактическа сложност на делото , както и разпоредбата на чл. 26а НЗПП относно заплащане на възнаграждение при обективно съединяване на искове / в случай като настоящия/. Ответникът Министерство на ** дължи на ищеца заплащане на разноси съобразно уважената част от претенциите в общ размер от 25,00 лв. за внесени държавни такси, а на основание чл. 38 ЗАДв дължи на процесуалната защита на ищеца / за един адвокат / възнаграждение в размер на 1000,58 лв. / иска за имуществени вреди е уважен изцяло, а иска за неимуществени вреди частично /. Министерство на ** също има право на разноси съобразно отхвърлената част от претенциите , като съдът по посочения по-горе ред определя дължимото в производството възнаграждение на юрисконсулт на този ответник общо в размер на 200,00 лв., но съобразно отхвърлената част от иска за неимуществени вреди това възнаграждение следва да се присъди в размер на 41,15 лв. Ответникът МЕ ще дължи на ПЗРС и разноси за възнаграждения за СТЕ и ССЧЕ съобразно уважената част от исковете в размер от 1046,47 лв.

Мотивиран така, съдът :

РЕШИ:

ОСЪЖДА Министерство на ** ЕИК ** с адрес за призоваване : гр. С** да заплати на К. А. Д. ЕГН ***** от град Пло** сумата от 3306,85 лв. , представляваща обезщетение за претърпени имуществени вреди и сумата от 3000,00 лв. , представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди и двете произтичащи от нарушение на

правото на Европейския съюз / чл.13 от Директива 2006/32/ЕО/, от страна на Министерство на ** в Приложение към чл.61 от Наредба №16-334/06.04.2007 г. / в редакцията преди изменението от 2013 г. / за топлоснабдяването - т.6.1 от Методиката за дялово разпределение, ведно със законната лихва върху тези главници , считано от датата на подаване на исковата молба – 19.12.2019 г. до окончателното изплащане , като **ОХВЪРЛЯ** предявения иск против Министерство на ** за присъждане на обезщетение за неимуществени вреди над размера от 3000,00 лв. до претендирания размер от 5100,00 лв. ведно със законната лихва за забава- като неоснователен.

ОСЪЖДА Министерство на ** ЕИК ** с адрес за призоваване : гр. С** да заплати на К. А. Д. ЕГН ***** от град Пло** сторените в настоящото производство разноски в размер от 25,00 лв. за внесени държавни такси.

ОСЪЖДА Министерство на ** ЕИК ** с адрес за призоваване : гр. С** да заплати на адв. А. С. със служебен адрес : гр. Пловдив 4003, ул. „Сливница „ № 8Б, оф.2 адвокатско възнаграждение на основание чл. 38 ЗАДв в размер от 1000,58 лв.

ОСЪЖДА Министерство на ** ЕИК ** с адрес за призоваване : гр. С** да заплати по сметка на РС- Пазарджик разноски за възнаграждение на вещи лица в размер от 1046,47 лв.

ОСЪЖДА К. А. Д. ЕГН ***** от град Пло** да заплати на Министерство на ** ЕИК ** с адрес за призоваване : гр. С** сторените в настоящото производство разноски съобразно отхвърлената част от претенцията за неимуществени вреди в размер от 41,15 лв.

ОТХВЪРЛЯ предявените от К. А. Д. ЕГН ***** от град Пло** против Н С на Република България- гр. София, пл. "Н С" № 2 и ** съд – Пловдив БУЛСТАТ ** с адрес : гр. ** икове за солидарното им осъждане да заплатят сумата от 3306,85 лв. , представляваща обезщетение за претърпени имуществени вреди и сумата от 5100,00 лв. , представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди и двете произтичащи от нарушение на правото на Европейския съюз, ведно със законната лихва върху тези главници , считано от датата на подаване на исковата молба – 19.12.2019 г. до окончателното изплащане.

ОСЪЖДА К. А. Д. ЕГН ***** от град Пло** да плати на Н С на Република България- гр. София, пл. "Н С" № 2 юрисконсултско възнаграждение в размер на 200,00 лв.

ОСЪЖДА К. А. Д. ЕГН ***** от град Пло** да плати на ** съд – Пловдив БУЛСТАТ ** с адрес : гр. ** юрисконсултско възнаграждение в размер на 200,00 лв.

Решението подлежи на въззивно обжалване пред ** съд Пазарджик в 2-седмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Пазарджик: _____